

захист їх прав та свобод правоохоронних органів не реалізується і навпаки більшість суспільства визначає систему правових органів як репресивних. На рахунку незалежної української держави вже чотири спроби у проведенні реформування правоохоронної системи, але жодна з них не була ефективною та не давала бажаного результату. Ми вважаємо, що проведення реформування правоохоронної системи має здійснюватися з врахуванням європейського досвіду, взірцем має бути дійсно країна, яка за своїм державним устроєм та побудовою державних органів є схожою із системою державної влади в Україні. Прерогативою має стати досвід реорганізації правоохоронної системи в Грузії, де було повністю налагоджено діяльність правоохоронних органів, викорінено корупцію та підвищено престиж до професій працівника правоохоронного органу. Тому майбутній історичний досвід становлення та розвитку правоохоронної системи України має спрямовуватися на розбудову незалежної, не корумпованої, функціональної та такої, що дає ефективний результат правоохоронної системи в Україні.

Список використаних джерел:

1. Іванов В. М. І – 20 Історія держави і права України: підручник. / В. М. Іванов - К.: КУП НАНУ, 2013. - 892 с.
2. Скакун О. Ф. Теорія держави і права: Підручник. - 2-е видання. - К.: Алерта; КНТ; ЦУЛ, 2010. - 512 с.
3. Юзікова Н. С. Судові та правоохоронні органи України: Навчальний посібник. — Вид. четверте, перероб. і допов. — К.: Істина, 2006. — 320 с.
4. Прокуратура України // Офіційний веб-сайт// Електронний ресурс Режим доступу: http://www.gp.gov.ua/ua/history_gpu.html
5. Воропанов В. А. О значении института судебного представительства в сфере российской юстиции первой половины XIX века / В. А. Воропанов // Вестник Челябинского государственного университета. - 2009. - № 21. - С. 110-115.
6. Довбня В. А., Михайленко П. П. Становлення робітничо-селянської міліції УРСР (1919–1922 рр.) / Офіційний веб-сайт МВС/ Електронний ресурс Режим доступу: <http://mvs.gov.ua/mvs/control/rov/uk/publish/article/47340>
7. Історія держави і права України : підручник : у 2-х т. / за ред. В. Я. Тація, А. Й. Рогожина ; [кол. автор. : В. Д. Гончаренко, А. Й. Рогожин, О. Д. Святоцький та ін.]. - К. : Видавничий Дім «Ін Юре», 2000 - . - Т. 2. - 580 с.
8. Організація судових та правоохоронних органів [Навч. посібник для студентів юрид. спеціальностей вищих навч. закладів освіти/ І. С. Марочкін, В. В. Афанасьєв, В. С. Бабкова та ін.]; За ред. І. С. Марочкіна, Н. В. Сибільової, О. М. Толочка. — Харків: Право, 2000. - 272 с.
9. Декларація про державний суверенітет України: Декларація УРСР від 16.07.1990 № 55-XII// Відомості Верховної Ради УРСР від 31.07.1990.- № 31.- стаття 429
10. Про правонаступництво України: Закон України від 12.09.1991 № 1543-XII// Відомості Верховної Ради України (ВВР).- 1991.- N 46.- ст. 617
11. Про проголошення незалежності України: Постанова від 24.08.1991 № 1427-XII// Відомості Верховної Ради України (ВВР).- 1991.- N 38.- ст. 502
12. Про створення Коаліції демократичних сил у Верховній Раді України VI скликання: Повідомлення // Голос України офіційне видання від 01.12.2007.- № 223
13. Питання Міжвідомчої комісії з питань реформування правоохоронних органів: Положення від 23.05.2005 № 834/2005 // Офіційний вісник України офіційне видання від 10.06.2005 № 21.- стор. 11.- стаття 1131.- код акту 32495/2005
14. Кримінальний процесуальний кодекс України: Кодекс України від 13.04.2012 № 4651-VI// Відомості Верховної Ради України (ВВР).- 2013.- № 9-10.- № 11-12.- № 13.- ст. 88

УДК 342

Грובה В. П.,
заступник начальника Сумської філії
Харківського національного
університету внутрішніх справ,
доктор юридичних наук, доцент

МІСЦЕВЕ САМОВРЯДУВАННЯ ІСПАНІЇ: ОСОБЛИВОСТІ ТА ЗАСАДИ ФУНКЦІОНУВАННЯ

У статті розглянуто загальні правові засади системи місцевого самоврядування Іспанії, визначено основні особливості функціонування органів місцевої влади в Іспанії та виокремлено основні напрями удосконалення національної системи влади на місцях.

Ключові слова: місцеві органи, муніципалітет, Іспанія, місцеве самоврядування.

В статье рассмотрены общие правовые основы системы местного самоуправления Испании, определены основные особенности функционирования органов местной власти в Испании и выделены основные направления совершенствования национальной системы власти на местах.

Ключевые слова: местные органы, муниципалитет, Испания, местное самоуправление.

In the article the general legal principles of local self-government of Spain, the main features of the functioning of local authorities in Spain and the main directions for improvement of the local authorities.

Keywords: local, government, municipality, Spain, local government.

Актуальність проблематики. Роль та значення місцевого самоврядування у діяльності держави важко переоцінити, адже саме через місцеві органи влади здійснюється безпосередній вплив держави та громадськості на суспільно-політичне життя окремого регіону, забезпечується його стабільність, розвиток, економічне зростання тощо. Проте, на сьогодні місцеве самоврядування в Україні потребує реформування. Визначити оптимальні шляхи для удосконалення чинного законодавства можливо лише при вивченні закономірностей діяльності органів місцевої влади зарубіжних країн, які характеризуються високою концентрацією повноважень на місцях. Варто погодитися із думкою О. П. Зінченка, який зазначає, що головним аспектом інтеграційного процесу України до Європи є децентралізація влади – делегування управлінських функцій згори донизу і всебічний розвиток місцевого самоврядування є запорукою утвердження в державі демократичних стандартів управління [1, с. 21].

Однією із країн із високим рівнем розвитку місцевого самоврядування є Іспанія, в якій простежується взаємозв'язок децентралізації влади та принципу демократії. У цій державі чітко відображено потреби й інтереси різних соціальних груп, національностей та регіонів, що виражають зміст та спрямованість роботи місцевих органів. Цікавість у дослідження додає й те, що Іспанія є монархією в якій досить активно поєднуються демократизм та децентралізація влади.

Ступінь наукової розробки. Проблемами функціонування органів місцевого самоврядування України займалось досить значна кількість науковців, а саме: М. О. Баймуратов, П. В. Ворона, С. В. Вобленко, Х. М. Кохалик, В. П. Колісник, О. Д. Лазор, О. Я. Лазор, І. Г. Лазар, П. М. Любченко, С. Г. Серьогіна, В. Є. Чиркін, І. П. Шелепницька та ін. Але недостатньо дослідженим є місцеве самоврядування в Іспанії, оскільки це монархія із високим рівнем розвитку територіальних одиниць і місцевої влади.

Мета статті полягає у дослідженні особливостей розвитку та функціонування органів місцевого самоврядування в Іспанії та можливості імплементації окремих норм та положень організації та роботи місцевої влади у національне законодавство. Для досягнення поставленої мети у статті вирішуються наступні завдання: здійснюється розгляд та порівняння організації та функціонування органів місцевої влади в Іспанії та Україні, проводиться аналіз норм Конституції Іспанії, що регулює її діяльність.

Виклад матеріалу. Перш ніж розпочати дослідження функціонування організації місцевої влади в Іспанії зазначимо, що сучасну концепцію місцевого самоврядування

запропоновано та сформульовано в Європейській хартії місцевого самоврядування, а саме: місцеве самоврядування означає право і спроможність у межах закону здійснювати регулювання і управління суттєвою часткою державних справ, які належать до його компетенції, в інтересах місцевого населення. Це право здійснюється радами або іншими зібраннями громадян, члени яких вільно обираються таємним голосуванням на основі прямого, рівного, загального виборчого права і які можуть мати підзвітні їм виконавчі органи (ст. 3, пп. 1, 2) [2]. Отже, з огляду на цей важливий документ не можливо не погодитися із тезою про те, що місцеве самоврядування є одним із ключових напрямків діяльності у будь-якій державі.

Місцеве самоврядування в Іспанії відноситься до іберійської моделі місцевої влади. Відповідно до іберійської системи місцевого самоврядування місцеві ради обираються лише населенням, а глави адміністрацій — або населенням, або радою. В усіх випадках голови адміністрацій затверджуються органами державної влади. Вони поєднують у своїх руках публічну владу територіального колективу і державну владу.

Правову основу діяльності місцевого самоврядування в Іспанії складає Конституція Іспанії [3], Пакт про автономії Іспанії від 28 лютого 1992 року [4]. Відповідно до статті 138 Основного закону Іспанії, територіальний устрій держави включає муніципалітети, провінції і створювані автономні Співтовариства. Всі ці утворення користуються автономією при веденні своїх справ. Про автономний характер регіонів прямо зазначається у вступному розділі Основного закону держави. Так, у статті 2 визначено, що Конституція заснована на непорушній єдності іспанської Нації, загальності і неподільності Вітчизни всіх іспанців; вона визнає і гарантує право на автономію для національностей і регіонів, її складових, і солідарність між ними. Конституцією передбачено право автономних утворень на встановлення власної офіційної мови, статутів, особливих прапорів і гербових знаків автономних Співтовариств (ст. 3,4). Досить широко права та обов'язки територіальних утворень визначено у розділі 8, що має назву «Про територіальний устрій держави».

Таким чином, як ми вже зазначили вище, в Іспанії існує трирівнева система місцевого самоврядування: провінції, муніципалітети та автономні області, які мають широкі автономні права. Муніципалітет – це найнижча ланка адміністративно-територіального поділу Іспанії. У муніципалітеті утворюється муніципальна рада, яка обирається населенням муніципалітету прямим таємним голосуванням на основі загального виборчого права і пропорційної системи представництва. Строк повноважень ради становить 4 роки. Муніципалітети мають досить широкі повноваження майже у всіх сферах суспільного життя [5, с. 65].

Наступною ланкою місцевого самоврядування в Іспанії є провінції, що об'єднують у собі декілька муніципалітетів за територіальним принципом. Чисельність провінцій в Іспанії на сьогодні складає близько 38. Найбільшою територіальною одиницею є адміністративні чи національно-територіальні автономні утворення, які мають власні органи влади, створюються відповідно до положень Конституції 1978 року та діють на підставі власного статуту. На сьогодні в Іспанії існує 17 автономних утворень.

Розглядаючи іспанську модель місцевого самоврядування зазначимо, що місцева влада характеризується значними особливостями в порівнянні з місцевим самоврядуванням в Україні. Основними особливостями місцевого самоврядування в Іспанії, як ми вважаємо, є наступні:

1. Суттєва підтримка розвитку місцевого самоврядування з боку держави в цілому. Про таку підтримку прямо зазначено у Конституції Іспанії Так, стаття 140 проголошує, що Конституція гарантує автономію муніципалітетів, вони володіють всією повнотою прав юридичної особи. Керівництво та управління муніципалітетами здійснюються відповідними муніципальними радами, що складаються з алькальдів і радників. Радники обираються жителями на основі вільних загальних, рівних, прямих виборів, шляхом таємного голосування у порядку, встановленому законом. Алькальди обираються радниками або жителями муніципалітету. Закон визначає умови проведення відкритих засідань ради [3]. Отже, в Іспанії на рівні Основного закону держави встановлюється положення, відповідно до якого гарантується автономія муніципалітетів, визначається, що держава наділяє муніципалітети правами та повноваженнями юридичної особи, а отже надає їм можливість самостійно визначати основні напрямки їх діяльності та вирішувати місцеві питання.

2. В Іспанії відбувається делегування значної частини повноважень центральних органів влади державним місцевим органам. Так, адміністративно-територіальні утворення здійснюють реалізацію основних програм, що існують у державі: соціально-економічні, політичні, культурні, здійснюють розподіл фінансових ресурсів в регіоні. Характеризуючи делеговані повноваження в Іспанії Ф.М. Решетников зазначає, що чинна Конституція Іспанії 1978 р. передбачає видання на рівні із законами, що приймаються генеральними кортесами, законодавчі акти автономних областей. Останні видаються у межах делегованого законодавства, на основі принципів та директив, вказаних у загальнодержавному законі, та зобов'язані вмщати в собі умови контролю над відповідними нормами з боку генеральних кортесів. При передачі або делегуванні державою власних повноважень автономним областям законом повинно бути передбачено виділення в кожному випадку відповідних фінансів [6, с. 94–95].

3. Адміністративно-територіальні одиниці в Іспанії мають різний рівень самостійності. Як зазначає з цього приводу І.А. Алебастрова іспанська система місцевого самоврядування надає територіальним спільнотам можливість вирішувати питання місцевого значення на трьох рівнях [7, с.408]. По-перше, на рівні муніципалітетів. По-друге, на рівні провінцій, які складаються з об'єднань декількох муніципалітетів. І по-третє, на рівні автономних співтовариств. На території Іспанії існує 17 таких утворень, але Країна Басків має найбільший з усіх обсяг самоврядування. Рівень самостійності визначається в більшості випадків етнонаціональними. І.А. Алебастрова стверджує, що з урахуванням етнонаціональних чинників повною автономією наділені: Країна Басків, Каталонія, Галісія, Андалусія. Спеціальною автономією користуються Наварра, Канарські острови, міста Сеута та Мелілья [7, с. 409]. Регіональне автономне об'єднання Країни Басків, як визначено у Конституції Іспанії, має виключну компетенцію в галузях, до яких належить: внутрішнє виборче законодавство; статут службовця Країни; процесуальність адміністративного судочинства; фармацевтична служба; професійні корпорації; призначення нотаріусів; внутрішня торгівля; створення та регулювання діяльності торгових бірж промисловість казино, ігри, лотереї, статистика регулювання системи освіти на усіх рівнях та ступенях (а.10, 16) [3]. Повна автономія означає наявність власних органів управління, власних документів на підставі яких вони діють – статутів, мають власну фінансову незалежність тощо. Така автономія є досить важливою та необхідною, оскільки Іспанія – країна із значною кількістю національних меншин, що

проживають на території держави, а тому поширеною є думка, що за обсягом повноважень та шляхів набуття автономії можливо визначити три типи областей: із широкою, спеціальною та вузькою автономією. Широкою автономією володіють Країна Басків, Каталонія, Галісія, Андалусія, Валенсія, Канарські острови, Наварра, де діють власний парламент, уряд і верховний суд. Спеціальною автономією користуються міста Сеута і Мелілья. Вузькою автономією користуються всі інші. Тобто, ці автономні області наділяються різним рівнем децентралізації, що, перш за все, виражається у можливості автономії брати участь у збиранні податків. Так, автономії із спеціальним режимом мають повноваження щодо збирання податків на регіональному рівні. У регіонів загального режиму така можливість значно обмежена або взагалі відсутня. В цьому зазвичай також виражається і притаманна Іспанії асиметрична модель місцевої влади.

4. Наступною характерною особливістю функціонування органів місцевого самоврядування в Іспанії є те, що муніципалітети між собою можуть розрізнятися об'ємом покладених на них функцій. Так, муніципалітети ж з більшим населенням зобов'язані виконувати більше функцій: ті, де мешкає понад 5 000 осіб, повинні утримувати громадські парки, публічні бібліотеки, ринки й очищувати стічні води; ті, що мають понад 20 000 жителів, утримують пожежну службу і поліцію, а ті, де мешкає понад 50 000 осіб, повинні займатися міським транспортом та охороною навколишнього середовища [5, с. 65]. Але зазначимо, що така самостійність не надає економічних та спеціальних переваг окремим автономіям. Співвідношення покладених на муніципалітет функцій та кількості населення, на нашу думку, є суттєвим показником демократичності та самостійності окремої територіальної одиниці та впевненості держави у тому, що органи влади на місцях спроможні вирішувати важливі питання, в тому числі і ті, що частково регулюються центральною владою. В українському законодавстві відсутня норма, яка б розділяла повноваження органів місцевого самоврядування в залежності від кількості населення окремої територіальної одиниці. Всі адміністративно-територіальні одиниці в Україні наділені рівними повноваженнями при вирішенні місцевих справ.

Наступною особливістю автономних утворень в Іспанії є те, що в цій країні вони бувають двох видів: національно-територіальна та адміністративна автономія. Під національно-територіальною автономією Р.В. Енгибарян розуміє один із різновидів форм політико-територіальної організації багатонаціональної держави, який забезпечує більшою чи меншою мірою самостійне здійснення публічної влади на будь-якій її частині, що вирізняється особливим національним складом населення, своєрідністю культури, мови, побуту, традицій тощо. У такий спосіб, на думку науковця, здійснюється самовизначення та самоуправління етносів і етнічних меншин, які компактно проживають в окремо взятій країні [8]. Варто згадати В. М. Юрківського, який говорить про те, що в Іспанії історично відбувалось формування чотирьох корінних етнічних спільностей: іспанців, каталонців, галісійців та басків. На рубежі ХХ – ХХІ століть 71% жителів країни складала іспанці, 18% – каталонці, 8% – галісійці і 2,4% – баски [9, с. 35]. Отже, населення Іспанії не є однонаціональним, а тому і виникає необхідність у визнанні прав та інтересів інших народів, які безпосередньо проживають на території держави. Так, як Іспанія є досить демократичною державою, на рівні Основного закону було закріплено права національних меншин та створено, так звану, національно-територіальну автономію, яка є показником поваги до національних

меншин, їх визнання на рівні держави, поваги їх прав та законних інтересів. У таких автономіях діють власні органи влади, які безпосередньо здійснюють реалізацію прав національних меншин на виражають їх спільні інтереси. До національних автономій відносяться такі області, як Країна Басків, Каталонія, Галісія. Адміністративна автономія, як вважає О. С. Автономов передбачає, що органи відповідного територіального утворення не мають законодавчих прав, їхні акти завжди мають підзаконний характер. Але й при цьому можливості автономних органів все одно є дещо ширшими у тій сфері, яка послужила підставою для надання автономії [10, с. 233]. До адміністративних автономій можна віднести більшість областей в Іспанії.

Цікавою особливістю функціонування місцевих органів влади є те, що повноваження можуть розширюватися після спливу певного періоду часу. Статтею 149 Конституції визначено перелік предметів, які відносяться до відання автономних співтовариств, а частиною 2 цієї ж статі передбачено, що після спливу п'яти років із зміною своїх Статутів автономні Співтовариства можуть розширювати поступово свої повноваження в межах, встановлених у статті 149 Конституції.

5. Наступною важливою особливістю місцевого самоврядування в Іспанії є те, що населення має право ініціювати процес формування автономії територіальних одиниць. Так, на рівні Конституції Іспанії, зокрема у статті 145 Конституції передбачено, що провінції, які мають спільні історичні, культурні та економічні особливості, острівні території та провінції та представляють собою єдину історичну область, можуть отримати самоврядування та утворити автономні Співтовариства відповідно до положень Конституції і відповідними Статутами. Частиною другою передбачено, що з клопотанням про надання автономії можуть звертатися всі зацікавлені збори представників або відповідні органи, так само, як і дві третини муніципалітетів, населення яких складає щонайменше більшість виборчого складу в кожній провінції або острові [3]. Таким чином, вільне волевиявлення муніципалітетів на утворення автономії ще раз підтверджує високий демократичний характер Іспанії, повагу держави до прав, свобод та інтересів своїх громадян, їх самостійності та незалежності.

6. Суттєвою особливістю місцевої влади в Іспанії є можливість здійснювати захист своїх прав та інтересів через Конституційний суд Іспанії. Так, органи місцевого самоврядування у випадку порушення їх прав чи виникнення спірних правовідносин, в тому числі, і за участю центральних органів влади у державі, мають право звернутися до Конституційного суду для відміни дії окремого нормативно-правового акту. Все вищевикладене говорить про досить сильну роль місцевої влади на місцях, про їх широкі повноваження та можливості самостійно захистити своє населення від протиправних дій центральної влади. Що стосується українського законодавства, то відповідно до Закону України «Про Конституційний суд України» органи місцевого самоврядування є лише суб'єктами права на конституційне подання з питань надання висновків Конституційним Судом України. Тобто, у такий спосіб закріплено право органів місцевого самоврядування отримувати лише висновки Конституційного Суду України щодо тлумачення Конституції та законів України. Проте, на жаль, в Україні органи місцевого самоврядування не досить часто застосовують таку форму захисту, як конституційне подання до Конституційного суду України, особливо з питань, що суперечать інтересам та політиці центральної влади у державі. Це ще раз підтверджує тезу про те, що в Україні наявна централізація влади, пріоритет інтересів центральної влади, ніж інтересів на місцях тощо.

Висновки. На основі досліджених фактів організації та функціонування органів місцевої влади Іспанії визначимо наступні напрямки для удосконалення національної системи влади на місцях. Серед основних необхідно виділити:

- введення та розширення принципу децентралізації влади, надання широких повноважень місцевим органам шляхом самостійного визначення основних напрямків їх діяльності та вирішення місцевих питань;

- збільшення кількості делегованих повноважень від центральних до місцевих органів влади, так як ці органи є найбільш близькими до місцевого населення;

- збільшення впливу та підтримки органів місцевого самоврядування з боку держави, що має виражатися в закріпленні основних гарантій місцевого самоврядування як в основному законі, законах та підзаконних нормативно-правових актах;

- можливість надання окремим адміністративно-територіальним одиницям в Україні більших повноважень в конкретних сферах суспільної діяльності з урахуванням етнонаціональних чинників. Варто зазначити, що у цьому випадку, ми не маємо на увазі надання привілеїв тій чи іншій області, але говоримо про розширення можливостей територіальної одиниці, шляхом введення додаткового потенціалу для реалізації завдань, що стоять перед місцевою владою;

- враховуючи позитивний досвід Іспанії вважаємо необхідним у національне право ввести норму, відповідно до якої визначити співвідношення між кількістю населення окремої територіальної одиниці та функціями, що вони виконують. В Україні на рівні закону здійснюється розмежування між повноваженням місцевих органів влади на різних ланках управління. Проте, мова йде про адміністративно-територіальні одиниці, які знаходяться на одному шаблі управління, наприклад, область-область, район – район, тощо. Це пов'язано із тим, що населення різних областей може суттєво коливатися у своїй кількості, а отже здатне впливати на виконання функцій на території свого проживання;

- цікавим нововведенням у національне законодавство стала б можливість законодавця розширювати повноваження окремої адміністративно-територіальної одиниці зі спливом певного часу. Така б норма стимулювала органи місцевого самоврядування до сумлінного виконання покладених на них державою функцій поступового розширення своїх повноважень, наділенням додаткових делегованих функцій тощо.

Список використаних джерел:

1. Зінченко О.П. Інноваційні механізми місцевого та регіонального розвитку // Ресурси місцевого і регіонального розвитку: національний та міжнародний аспекти: Матеріали VIII Всеукраїнських муніципальних слухань, Судак, Автономна Республіка Крим, 29 липня – 2 серпня 2002 р. – К.: Атіка-Н, 2003. – с. 19–24.
2. Європейська хартія місцевого самоврядування від 15 жовтня 1985 року. – К. : Юмана, 1998. – 30 с.
3. La Constitucion Española // “Boletin oficial del Estado” № 311.1, el 29 de diciembre de 1978.;
4. Acuerdos Autonomicos de 28 de febrero de 1992 // Офіційний веб- сайт Instituto de Miguel de Servantes. - [Електронний ресурс]. – Режим доступу: <http://www.cervantesvirtual.com/servlet/SirveObras/2358395210258>
5. Ткачук А., Агранофф Р., Браун Т. Місцеве самоврядування: світовий та український досвід. – КІІВ, «ЗАПОВІТ», 1997. - 188 с.
6. Решетников Ф.М. Правовые системы стран мира / Ф.М. Решетников. – М.: Юрид. лит., 1993 . – 256 с.
7. Алебастрова И.А. Конституционное право зарубежных стран / И.А. Алебастрова – М. : Юрайт. – 2001. – 512 с.
8. Енгибарян Р.В. Тадевосян Э.В. Конституционное право. - [Электронный ресурс]. – Режим доступа: <http://alleng.ru/d/jur/jur019.htm>.

9. Юрківський В. М. Країни світу: Довідник / В. М. Юрківський. – К.: Либідь, 2001. – 368 с.
10. Автономов А. С. Конституционное (государственное) право зарубежных стран: [учебник] / А.С. Автономов. — М.: ТК Велби, Изд-во Проспект, 2008. — 560 с.

УДК 342.9

Дробот О.І.,

здобувач Дніпропетровського

державного університету внутрішніх справ

ПРАВОВІ ЗАСАДИ ДІЯЛЬНОСТІ ДЕРЖАВНОЇ РЕЄСТРАЦІЙНОЇ СЛУЖБИ УКРАЇНИ

У статті проаналізовано систему нормативно-правових актів, що регламентують діяльність Державної реєстраційної служби. Встановлено, що правовими засадами діяльності Укрдержреєстру є: Конституція України, міжнародні договори України, закони України та підзаконні нормативно-правові акти, серед яких особливе місце посідають акти Президента України, Кабінету Міністрів України, а також центральних органів виконавчої влади

Ключові слова: правові засади, діяльність, Державна реєстраційна служба, закон, нормативно-правовий акт.

В статье проанализирована система нормативно-правовых актов, регламентирующих деятельность Государственной регистрационной службы. Установлено, что правовыми основами деятельности Укрдержреестра являются: Конституция Украины, международные договоры Украины, законы Украины и подзаконные нормативно-правовые акты, среди которых особое место занимают акты Президента Украины, Кабинета Министров Украины, а также центральных органов исполнительной власти

Ключевые слова: правовые основы, деятельность, Государственная регистрационная служба, закон, нормативно-правовой акт.

The article analyzes the system of legal acts regulating the activities of the State Registration Service. Established legal principle that the State Registration Service are: Constitution of Ukraine, international treaties of Ukraine, Ukraine laws and regulations regulations, including the special place is occupied by the acts of the President of Ukraine, the Cabinet of Ministers of Ukraine and central authorities

Keywords: legal principles, activities, State Registration Service, law, legal act.

Актуальність проблематики. Конституція України встановила, що органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та в спосіб, що передбачені Конституцією та законами України [3]. З огляду на вищенаведене конституційне положення, у контексті досліджуваного питання, варто зазначити, що правові засади діяльності будь-якого державного органу, в тому числі Укрдержреєстру, набуває одного з першорядних значень. Отже, в рамках загальної характеристики діяльності Укрдержреєстру необхідно з'ясувати й проаналізувати правові засади такої діяльності.

Ступінь наукової розробки. Окремі аспекти діяльності Державної реєстраційної служби досліджували такі вчені, як В. Авер'янов, К. Афанасьєв, Б. Борисов, О. Вінніков, В. Гаращук, Н. Гнидюк, І. Голосніченко, Я. Гонцяж, В. Долечек, В. Євдокименко, І. Ібрагімова, Р. Калюжний, А. Каляєв, В. Кампо, С. Ківалов, А. Кірмач, В. Кудря, Т. Коломоець, І. Коліушко, Є. Куріний, Р. Куйбіда, І. Лазарєв, А. Ластовецький, М. Лесечко, А. Ліпінцев, О. Люхтергандт, Н. Нижник, О. Пастух, В. Петренко, О. Поляк, В. Тимошук, О. Харитонова, В. Ципук, А. Чемерис, Б. Шльоер, Х. Ярмакі та ін. Не зважаючи на вагомий внесок зазначених вчених у досліджувану проблематику, окремі аспекти діяльності Державної реєстраційної служби залишилися